

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2103/2024
17.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Маја Јандрић Виловски, адвокат из ..., против туженог Дом ученика средњих школа из Сремске Митровице, чији је пуномоћник Владимир Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 380/24 од 13.03.2024. године, у седници одржаној 17.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 380/24 од 13.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 380/24 од 13.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 160/21 од 12.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2020. године до 31.03.2021. године исплати и то: износ од 40.132,25 динара на име трошкова за исхрану у току рада са законском затезном каматом од 08.06.2022. године до исплате, износ од 30.682,58 динара на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора са законском затезном каматом од 08.06.2022. године до исплате и износ од 9.975,89 динара по основу обрачунате законске затезне камате до 07.06.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе туженог да тужили на име накнаде штете због мање исплаћене минималне зараде исплати износ од 70.814,83 динара са законском затезном каматом од 08.06.2022. године до исплате и износ од 9.975,89 динара по основу обрачунате законске затезне камате до 07.06.2022. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.450,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка

од тражених 65.900,00 динара до досуђених 52.450,00 динара, односно за износ од 13.500,00 динара. Ставом шестим изреке, ослобођена је тужила од обавезе плаћања судске таксе на тужбу и пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 380/24 од 13.03.2024. године, жалба тужиле је одбијена, па је првостепена пресуда у побијаном делу (став први, други, трећи и четврти) потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде по основу трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора тужили као запосленој код туженог на радном месту техничара одржавања одеће којој је исплаћивана зарада у висини минималне, с обзиром да јој је основна плата била нижа од минималне нето зараде. О овом праву тужиле судови су одлучили у складу са закључком Грађанског одељења Врховног касационог суда усвојеним на седници одржаној 05.07.2022. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, битна повреда одредаба парничног поступка, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Поред тога, наводима ревизија оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Код изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужила је тужбу са захтевом за исплату новчаног потраживања поднела 31.05.2021. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 80.790,72 динара, а што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази

имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**